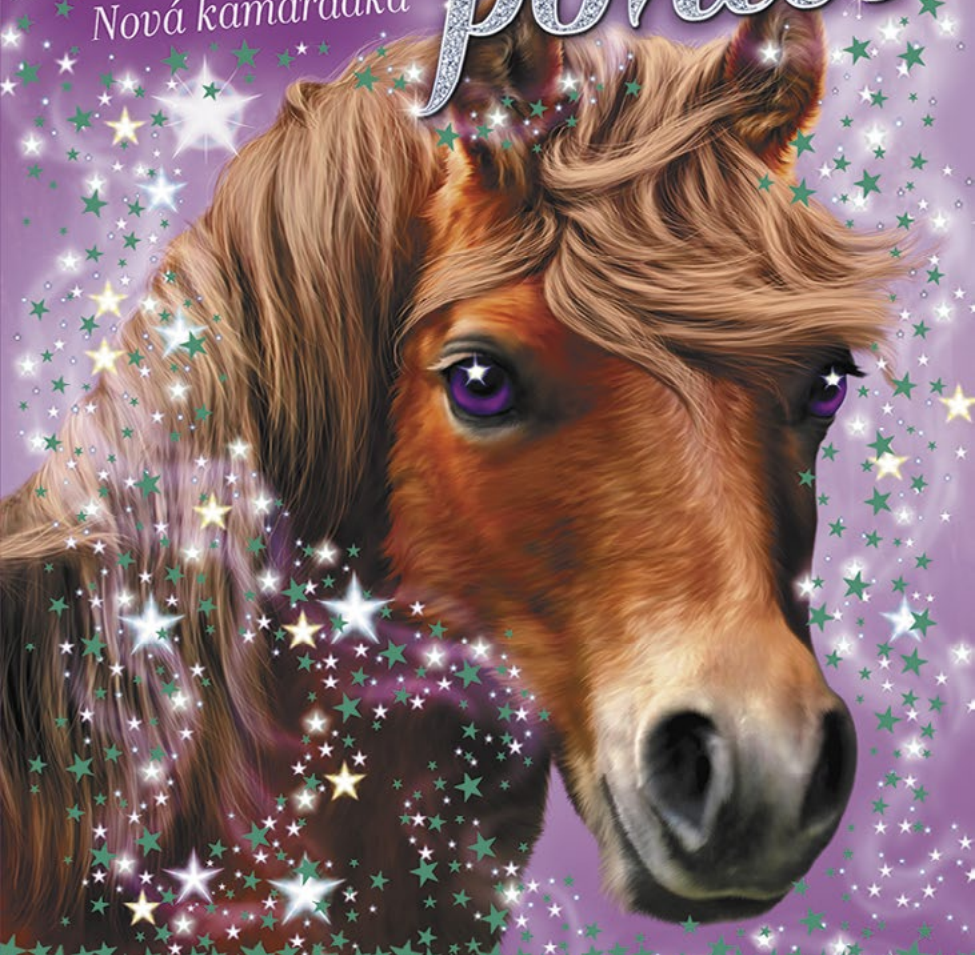

Sue Bentleyová

Kouzelní poníci

Nová kamarádka

FRAGMENT

Kouzelní poníci – Nová kamarádka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sue Bentleyová
Kouzelní poníci – Nová kamarádka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ŠKOLA DUHOVÉ MLHY
TŘÍDA ZLATÉ PÍRKO

Moje jméno je: Orion

Mým nejlepším přítelem je: Moje dvojče, sestra Destiny

Moje nejoblíbenější barva je: Fialová

Moje nejoblíbenější jídlo je: Seno

..... Rád dohlížím na svou

..... sestru.

ŠKOLA DUHOVÉ MLHY
TŘÍDA ZLATÉ PÍRKO

Moje jméno je: Destiny

Mým nejlepším přítelem je: Moje dvojče, bratr Orion

Moje nejoblíbenější barva je: Všechny barvy duhy

Moje nejoblíbenější jídlo je: Tráva

..... Ráda zkouším nové výzvy

..... a dělám neplechy.

Hrdinové dětských knih od Sue Bentleyové jsou často zvířátka, víly nebo divoká zvířata. Sue Bentleyová bydlí v Northamptonu a ráda čte, chodí do kina a pozoruje z okna lidi, kteří krmí ptáky. Miluje koně, o kterých si myslí, že jsou naprosto všichni kouzelní. Jedna z jejích nejoblíbenějších knih je Černý krasavec, kterého musela číst už alespoň desetkrát. Ve škole ji vždycky napomínali, protože nedávala pozor, ale teď už ví, že si tehdy jen v hlavě strádala nápady na knihy, které dnes píše. Sue za život potkala i měla spousty zvířat a tyto nespoutané bytosti mají v jejím srdci zvláštní místo.

Sue Bentleyová

Kouzelní poníci

Nová kamarádka

Ilustrovala Angela Swanová

FRAGMENT

Pro Silver – mou vzrušující a první inspiraci

Prolog

„Počkej na mě!“ zakřičel Orion a vznesl se vzhůru k noční obloze.

Měsíční světlo se poníkovi odrazilo od zlatých křídel a krémové srsti a jeho hříva a ohon se zlatavě třpytily. Tmavě fialové oči mu zářily štěstím, které ho naplňovalo. Moc rád si se svou sestrou-dvojčetem hrál na honěnou.

„Hni sebou, ty lenochu! Jinak mě nikdy nechytíš!“ zvolala Destiny.

Škádlivě se k němu přiblížila a pak hned vystřelila směrem vzhůru, aby se schovala mezi nadýchanými oblaky.

Orion si všiml, jak se jí okolo krku duhově zablýskl řetízek. Tiše zalapal po dechu. Destiny na sobě měla Kámen síly! Drahokam, který chránil celé Bouřlivé stádo, k němuž patřili, a zaháněl černé koně, kteří se stále snažili ukrást jejich magii. Bylo zakázáno odnášet ho z Ostrova duhové mlhy, kde bydleli.

„Destiny, počkej! Vrať se!“ přikazoval Orion.

Jenže studeným vzduchem k němu dolehl jen sestřin smích. Orion roztáhl svá zlatá křídla a obrovskou rychlostí vyrazil směrem do oblak. Stoupal výš a výš, až se prodral skrz mraky a přiblížil se k temné obloze poseté hvězdami.

Destiny byla přímo před ním. Otočila se k němu a uličnický zastríhala ušima, než složila křídla s úmyslem vrhnout se střemhlav zpátky dolů.

Orion na ni zavolal: „Ne, počkej! Kámen...“

Cink! Ticho prořízlo téměř neslyšitelné cinknutí, když se řetízek okolo jejího krku přetrhl.

„Ale ne!“ Orionovi přejel mráz po zádech, když sledoval, jak kouzelný drahokam žbluňkl do jezera pod nimi.

Destiny vyděšeně vykulila oči. „Co jsem to udělala?“ zaskučela.

„Musíme ten drahokam najít. Pojď!“ nařídil Orion a vrhnul se přímo do jezera. Destiny ho následovala.

Voda v jezeře byla černá jako uhlí a příšerně ledová. Dva poníci dlouho

plavali sem a tam, ale kámen nemohli nikde najít. Orion už byl připravený to vzdát, když v tom uviděl na dně jezera slabý záblesk. Z posledních sil se ponořil ke dnu a povedlo se mu drahokam vytáhnout.

„Mám ho!“ Jenže když se vynořil, zjistil, že je v jezeře sám. Kam zmizela Destiny?

Malý poník rychle doletěl zpátky na Ostrov duhové mlhy, chtěl najít sestru a říct jí, že je všechno v pořádku. Jakmile se Orionova kopyta dotkla šťavnaté trávy na ostrově, ze stromů vystoupil starší kůň s moudrým výrazem ve tváři.

„Blesku!“ Orion uctivě sklonil hlavu a pak položil kouzelný kámen k nohám velitele Bouřlivého stáda. Jak tam tak ležel, odrážely se od jeho povrchu duhové odlesky.

„Výborně, Orione,“ řekl Blesk hlubokým hlasem. „Tvá sestra se zachovala nerozumně, ale tobě se podařilo zachránit naše stádo před neštěstím.“

Orion své dvojče bránil: „Destiny nechtěla nikomu ublížit. Jsem si jistý, že se za všechno hned omluví. Kde je?“

„Destiny utekla,“ odpověděl Blesk vážně. „Myslela si, že je kámen navždy ztracen a bála se následků.“

„Ale kam mohla jít?“ zeptal se Orion zmateně.

„To nevíme. Musíš požádat kámen, aby ti pomohl ji najít.“

Orion se podíval dolů na drahokam, který se najednou začal zvětšovat. Vytryskly z něj paprsky duhového světla a přímo uprostřed se objevil obrázek. Orion viděl, jak Destinina kopyta

dosedla na zem uprostřed neznámého lesa v nějakém vzdáleném světě.

Kouzelného poníka bodlo u srdce, když si představil svou sestru: ztracenou, opuštěnou a v nebezpečí. Musel ji najít! Náhle se objevilo oslnivé, fialové světlo a okolo Oriona se utvořil vír duhové mlhy. Tam, kde ještě před chvílí stál úžasný okřídlený poník, se teď objevil kaštanový poník s pískovou hřívou a ohonem a se zářivýma fialovýma očima.

„Jen jdi, mladý příteli,“ nabádal ho Blesk. „Použij tenhle převlek k tomu, abys našel Destiny, než ji objeví černí koně.“

Orionova kaštanová srst se fialově zatřpytila. Jemně zafrkal, když ucítil, jak se v něm zvedá jeho magická síla. Oblak duhové mlhy se roztočil rychleji, a ještě rychleji, a vtáhl Oriona do sebe...

Kapitola

PRVNÍ

„Je to tu úžasné!“ prohlásila Eleanor Galeová. „Nemůžu se dočkat, až uvidím poníky tety Pippy!“

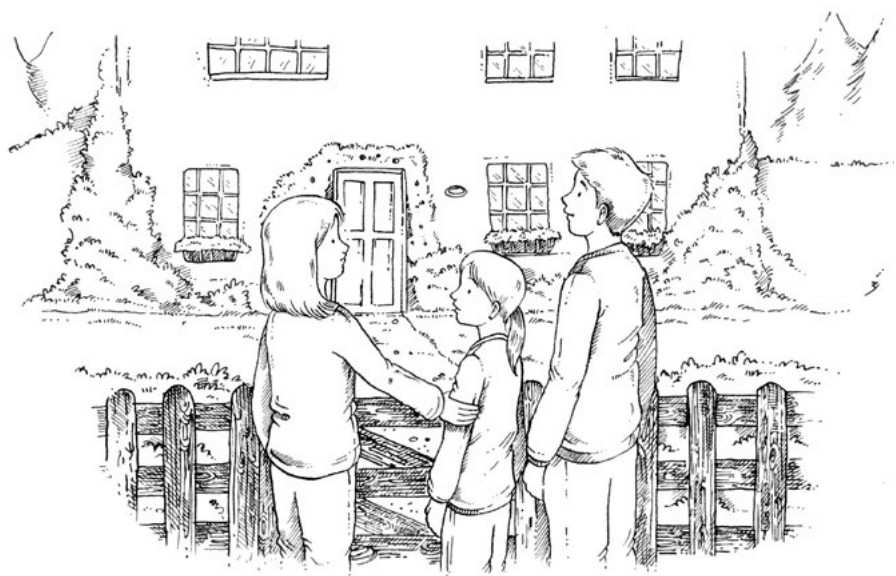
Pohled jí padl na usedlost, které se říkalo Dubová chata a která stála přímo na okraji lesa. Okolo hlavního vchodu rostly popínavé růže a předzahrádku zaplňovaly barevné květiny.

Eleanořina maminka se usmála. „Něco mi říká, že ti nebude vadit zůstat tu přes

prázdniny, zatímco s tatínkem budeme pryč.“

Oba Eleanořini rodiče byli hudebníci a hráli v orchestru. Eleanor měla možnost s nimi jet na turné, ale místo toho se rozhodla přijmout nabídku zůstat přes prázdniny u tety.

„Když si mám vybrat mezi tím, že budu celý den jezdit na koních, nebo tím, že se

budu nudit v nějakém hotelovém pokoji, moje volba je jasná!“ řekla Eleanor.

Její tatínek se spokojeně usmál a začal vytahovat dceřina zavazadla. On sám na koně nikdy moc nebyl, takže mu její posedlost poníky připadala zábavná.

„Tady máš,“ hodil Eleanor tašku s celou její jezdeckou výbavou.

„Díky!“ Eleanor ji obratně zachytila a vykročila ke vstupním dveřím domku právě ve chvíli, kdy její teta vyšla ven.

„Eleanor! Tak ráda tě vidím!“ Pippa Treacyová svou neteř rychle objala. Byla to vysoká, štíhlá žena s kudrnatými hnědými vlasy. Její modré oči oproti opálené pokožce doslova zářily.

„Ahoj, teto Pippo!“ Eleanor její objetí opětovala. „Moc se mi líbí tvůj nový domek!“

„Mně taky. Nemůžu uvěřit, že jsem tu už šest měsíců. Ty budeš můj první host.“ Pippa byla starší sestra Eleanoriny maminky. Byla fotografka a živila se tím, že fotila přírodu a zvířata.

„Jak pokračují přípravy na tvou výstavu?“ zeptala se paní Galeová.

„Ani se neptej!“ povzdychla si Pippa a dala si za ucho uvolněný pramen vlasů.

„Mám toho tolik na práci. Mám pocit, že nikdy nebudu hotová.“

„No, možná by ti Eleanor mohla s něčím pomoci, nebo tak,“ navrhla paní Galeová. „S počítačem jí to docela jde.“

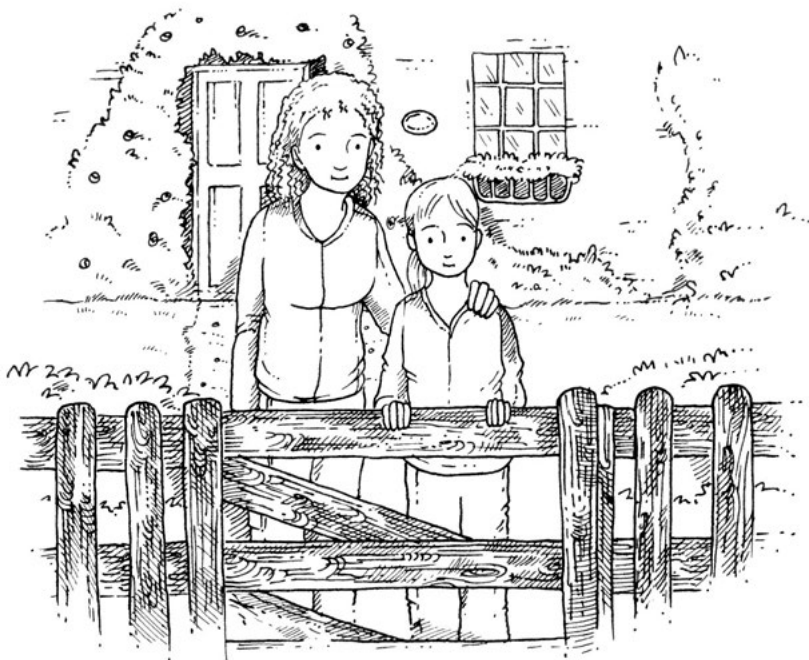
„Ehm... jo,“ souhlasila nepřítomně Eleanor. Nedokázala myslet na nic jiného než na to, že jí teta Pippa už brzy dovolí povozit se na jejích ponících. Už teď jí zoufale chyběl Záplata, poník, na kterém

ráda jezdila v kroužku jezdeckví, kam chodila každý víkend. Ale představa, že bude moct jezdit každý den, všecken smutek zahнала! Uvažovala, jestli si do konce prázdnin nějakého z poníků opravdu oblíbí – to by bylo jako mít svého vlastního poníka!

„Je mi moc líto, že nemáme čas jít dovnitř, ale už teď máme zpoždění,“ řekla její maminka a objala svou sestru. „Slibuju, že až přijedeme pro Eleanor, strávíme tu celý den.“

„To tedy doufám!“ odvětila Pippa s úsměvem a pohrozila jí prstem. „No... a teď byste už měli jet, jinak nestihnete letadlo. Šťastnou cestu. A o Eleanor se nebojte. Budeme v pohodě, že, miláčku?“

Eleanor přikývla, políbila maminku s tatínkem na rozloučenou a pak jim

společně s Pippou mávala, zatímco rodiče odjížděli. Najednou jí bylo hrozně líto, že je celých šest týdnů neuvidí.

Jakmile se auto jejich rodičů ztratilo z dohledu, teta Pippa zavedla Eleanor dovnitř do domku a ukázala jí její pokoj. Byla to pěkná, prosluněná místnost v zadní části domu. Z okna byl výhled

na upravenou zahradu, ze které se skrz branku dalo jít přímo do lesa.

Eleanor si všimla, že nevidí žádnou pastvinu ani stáje. Přemýšlela, kde asi teta ustájila všechny své poníky.

Páni! Tohle místo je pro poníky přímo ráj, pomyslela si, když pohledem zkoumala cestičky vedoucí mezi obrovskými stromy a mýtky plné fialových vřesů a vysoké trávy. Slunce prosvítalo mezi větvemi a na jedné straně se třpytivě odráželo od malého potůčku. Představovala si všechny ty úžasné vyjížďky, které bude podnikat.

„Můžeme se teď jít podívat na tvé poníky?“ vyhrkla najednou Eleanor, neschopná udržet své nadšení na uzdě. „Jsou na farmě, nebo ve stájích? Kolik jich máš? A jak se jmenují?“